

Το φετινό Γενέσιον της Θεοτόκου εις την Ιερά Μονή Κορώνης

/ [Ιερές Μονές](#)

Πανηγύρισε και φέτος η Ιερά Μονή Παναγίας Κορώνης Νομού Καρδίτσης επί τη εορτή του Γενεθλίου της Υπεραγίας Δεσποινής Θεοτόκου, όπου πλήθος ευλαβών προσκυνητών από του Νομού Καρδίτσης, των γειτονικών Νομών, αλλά και από την υπόλοιπη την Ελλάδα προσήλθαν ταπεινώς, με υπομονή και λαχτάρα επί του σπουδαίου αυτού Προσκυνήματός τους. Κατά την κυριώνυμο ημέρα, ιερούργησε ο Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων, κ. Τιμόθεος. Εξάλλου, την Ιερά πανήγυρη ετίμησε με την παρουσία του, ο Καθηγούμενος της Ι.Μ. Παναγίας Ξενιάς, ενώ, κατά την πρωία της 8ης Σεπτεμβρίου, προσεφέρθη και το καθιερώμενο “φαγητό - κέρασμα” προς τους ευλαβείς επισκέπτες - προσκυνητές.

Παραθέτουμε φωτογραφικά στιγμιότυπα από του φετινού εορτασμού (2019):

[ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ ΟΠΤΙΚΟ ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΤΟΥ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΥ “ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ” ΣΤΗΝ ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΚΟΡΩΝΗΣ](#)

[ΕΠΙΣΗΣ – ΟΠΤΙΚΟ ΑΦΙΕΡΩΜΑ: Ιερά Μονή Κορώνης: «Το στέμμα των Αγράφων»](#)

ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΤΗΣ ΜΟΝΗΣ

Ἡ ἱστορία τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἀρχίζει ἀπὸ τὸν 12ο αἰῶνα καὶ συγκεκριμένα ἀπὸ τὸ ἔτος 1123, ὅταν βρίσκεται μὲ θαυμαστὸ τρόπο ἡ θαυματουργὸς εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Κορώνης, γενεσιουργὸς αἰτία τῆς ιδρύσεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς. Κτήτωρ τῆς Μονῆς εἶναι ὁ Αὐτοκράτορας Ἰωάννης ὁ Κομνηνὸς ὁ Β΄.

Οἱ Πατριάρχες Κωνσταντινουπόλεως Ἰωάννης Θ΄ ὁ Ἱερομνήμων (1111 – 1134), Λέων ὁ Στυππῆς (1134 – 1143) καὶ Μιχαὴλ Β΄ ὁ Κουρκουνᾶς (1143 – 1146) μὲ Πατριαρχικὰ συγίλλια ἀναγνώρισαν τὴν Μονή, ὡς Βασιλική, Πατριαρχικὴ καὶ Σταυροπηγιακή.

Ἡ Μονὴ καταστρέφεται ἀπὸ μεγάλو σεισμὸ τὸν 16ο αἰῶνα καὶ ξαναχτίζεται ἀμέσως μὲ νέο κτήτορα τὸν Ἀνδρέα Μποῦνο. Ἀπὸ τὸ κτιριακὸ συγκρότημα αὐτό, σήμερα σώζεται μόνο τὸ Καθολικόν, τὸ ὁποῖο, πάρ’ ὅλες τὶς ἐπεμβάσεις μπορεῖ νὰ

πεῖ κανεῖς ὅτι διατηρεῖται σὲ ἄριστη κατάσταση.

Τὸ Καθολικὸ εἶναι ἀφιερωμένο στὸ Γενέθλιον τῆς Θεοτόκου, ἀνήκει στὸν ἀθωνικὸ ρυθμικὸ τύπο καὶ εἶναι τρίκογχος τετρακιδόνιος μετὰ τρούλου.

Οἱ τοιχογραφίες ποὺ τὸ κοσμοῦν εἶναι τῆς ἰδίας ἐποχῆς καὶ ἔχουν ἀγιογραφηθεῖ ἀπὸ κάποιο μοναχὸ ἐπ' ὀνόματι Δανιὴλ «ἄζευκτο». Ὁ ἀγιογράφος ἀκολουθεῖ τὴν «Κρητικὴ Σχολή» καὶ δίνει ἰδιαίτερη βαρύτητα στὰ πρόσωπα καὶ στὴν πτυχολογία τῶν ἐνδυμάτων.

Τὸ Καθολικὸ εἶναι «κατάγραφο». Μεταξὺ τῶν τοιχογραφιῶν ποῦ διακρίνονται εἶναι ὁ ἐνταφιασμὸς τῆς Θεοτόκου πάνω ἀπὸ τὸν Νοτιοδυτικὸ κίονα τοῦ κυρίως ναοῦ, ἡ μετάστασις τῆς Θεοτόκου πάνω ἀπὸ τὸν Βορειοδυτικὸ κίονα τοῦ κυρίως ναοῦ, ὁ κτήτωρ ὁ ὁποῖος στέκεται ὄρθιος ντυμένος μὲ τοπικὴ ἐνδυμασία καὶ κρατώντας ὁμοίωμα τοῦ ναοῦ, τὸ παραδίδει στὴν Θεοτόκο ποῦ εἰκονίζεται δίπλα του ἐνθρονη στὸν δυτικὸ τοῖχο τοῦ Καθολικοῦ καὶ τέλος ἡ Παναγία «Ἡ ἐπίσκεψις» στὸ χῶρο τῆς λιτῆς.

Τὸ τέμπλο εἶναι ἔργο τῶν ἀρχῶν τοῦ 1700, ἔχει φιλοτεχνηθεῖ ἀπὸ λαϊκοὺς ξυλογλύπτες, μὲ πιθανὴ καταγωγὴ ἀπὸ τὴν Ἡπειρο καὶ θεωρεῖται ἀπὸ τὰ καλύτερα τοῦ Θεσσαλικοῦ χώρου. Εἶναι πλούσια διακοσμημένο, μὲ παραστάσεις ἀπὸ τὸ φυτικὸ καὶ ζωϊκὸ βασίλειο. Στὰ θωράκιά του ὑπάρχουν ἀνάγλυφες παραστάσεις ἀπὸ τὸν θρῆνο τῶν πρωτοπλάστων γιὰ τὸν χαμένο παράδεισο καὶ τὸν διωγμὸ τους ἀπ' αὐτόν, τὴν Θυσία τοῦ Ἀβραάμ καὶ τὴν πορεία Ἀβραάμ καὶ Ἰσαὰκ στὸν τόπο τῆς Θυσίας.

Οἱ εἰκόνες τοῦ τέμπλου εἶναι ἔργα τοῦ 16ου καὶ τοῦ 18ου αἰῶνα.

Στὴ βορεινὴ πλευρὰ τοῦ Καθολικοῦ εἶναι προσκτισμένο Παρεκκλήσιο τὸ ὁποῖο χρονολογεῖται ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ 1700 καὶ εἶναι ἀφιερωμένο στὸν Τίμιο Πρόδρομο. Κτήτωρ εἶναι ὁ Ἀποστολάκης ἀπὸ τὰ Βραγγιανὰ τῆς Καρδίτσας, ὁ ὁποῖος εἰκονίζεται κρατώντας τὴν εἰκόνα τοῦ Προδρόμου. Οἱ τοιχογραφίες εἶναι τοῦ 1739, λαϊκῆς τέχνης καὶ ἔχουν γίνῃ ἀπὸ κάποιο ἄγνωστο λαϊκὸ ἀγιογράφο.

Στὴν Ἱερὰ Μονὴ (στὰ μέσα περίπου τοῦ 16ου αἰῶνα) ἔρχεται γιὰ νὰ μονάσει ὁ Ἅγιος Σεραφεῖμ Ἀρχιεπίσκοπος Φαναρίου καὶ Νεοχωρίου. Ἡ ὑπακοή του καὶ ἡ ἀγάπη του γιὰ τὸν Χριστὸ τὸν ὀδηγοῦν στὰ ὑπάτα ἀξιώματα. Ἔτσι, χειροτονεῖται διάκονος καὶ ἀργότερα πρεσβύτερος καὶ μετὰ τὴν ἐν Κυρίῳ κοίμησιν τοῦ Ἡγουμένου τῆς Μονῆς, οἱ πατέρες τὸν ἐκλέγουν ὡς νέο Ἡγούμενο. Ποιμένας ψυχῶν πλέον, ὀδηγεῖ τὰ παιδιὰ του «εἰς νομὰς σωτηρίους» καὶ γίνεται παράδειγμα πρὸς μίμηση, ἡ φήμη δὲ τῆς ἀσκητικῆς καὶ ἀγίας ζωῆς του φτάνει μέχρι τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο.

Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ ἐπισκόπου Φαναρίου καὶ Καππούης Λαυρεντίου, τὸ 1587, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, ἐκλέγει Ἀρχιεπίσκοπο Φαναρίου καὶ Νεοχωρίου τὸν Ἡγούμενο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κορώνης Σεραφεῖμ. Ἡ δράση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σεραφεῖμ εἶναι τέτοια ποῦ προκαλεῖ τὴν ὀργήν καὶ τὸ μένος τῶν Τούρκων. Ἡ ἐπανάσταση τοῦ Διονυσίου, τοῦ Φιλοσόφου (Σκυλοσόφου) τὸ ἔτος 1600, δίδει τὴν ἀφορμὴν στοὺς Τούρκους νὰ τὸν κατηγορήσουν ὅτι ἔλαβε μέρος σ' αὐτή. Γι' αὐτὸ τὸν συλλαμβάνουν καὶ τὸν πιέζουν νὰ ἀλλάξει τὴν πίστην του, γιὰ νὰ σώσει τὴν ζωὴν του. Ἐκεῖνος ἀρνεῖται καὶ ἀπὸ ἐκείνη τὴν στιγμήν ἀρχίζει τὸ μαρτύριον τοῦ Ἁγίου Σεραφεῖμ. Τὸν μαστιγώνουν, βάζουν ἐπάνω του μία μεγάλη πέτρινη πλάκα, τοῦ κόβουν τὴν μύτη, τὸν σουβλίζουν ζωντανὸν καὶ τέλος τὸν ἀποκεφαλίζουν. Ἔτσι, ὁ Ἅγιος Σεραφεῖμ παραδίδει τὴν ἀγία του ψυχὴν στὸν Χριστὸ τὴν 4ῃ Δεκεμβρίου τοῦ 1601 στὴν ἔδρα τῆς ἐπισκοπῆς του, τὸ Φανάρι Καρδίτσης. Τὸ σῶμα του δὲν ξέρουμε τί ἔχει γίνει. Ἀναφορὰς δυστυχῶς γιὰ τὸ σημεῖον ταφῆς τοῦ σεπτοῦ σκηνώματος τοῦ Ἁγίου δὲν ὑπάρχουν.

(Ἡ Ἁγία του Κάρα φυλάσσεται στὴν Μονὴ τῆς μετανοίας του, τὴν Μονὴ Κορώνης, παραμένοντας ἄγρυπνος φρουρὸς καὶ προστάτης αὐτῆς, τῶν ἐν αὐτῇ ἀσκουμένων, ἀλλὰ καὶ πάντων τῶν ἐπικαλουμένων τὴν χάριν αὐτῆς.

Ὅπως ὅλα τὰ Μοναστήρια μας, ἔτσι καὶ ἡ Μονὴ Κορώνης, κατὰ τὴν περίοδον τῆς Τουρκοκρατίας, ἔπαιξε πρωτεύοντα ρόλον στὴ διατήρησιν τῆς ἐθνικῆς μας αὐτογνωσίας, ἀφοῦ εἶχε προνόμια λόγῳ τῆς συνθήκης τοῦ Ταμασίου (10 Μαΐου 1525). Ἔτσι στὴν Μονὴ λειτούργησε σχολὴ ἁνωτέρου ἐκπαιδευτικοῦ ἐπιπέδου, στὴν ὁποία δίδαξαν ἐξέχουσες προσωπικότητες, ὅπως ὁ Ἀναστάσιος Γόρδιος καὶ ὁ Ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, ἐνῶ ἡ παράδοσις ὁμιλεῖ γιὰ λειτουργίαν «Κρυφοῦ Σχολειοῦ», στὴν Ἱερὰ Μονὴ κατὰ τὰ χρόνια τῆς Τουρκοκρατίας.

Οἱ ἐθνικὲς περιπέτειες τῶν νεοτέρων χρόνων δὲν ἄφησαν ἀπείραχτη τὴν Ἱερὰ Μονήν. Κατὰ τὴν περίοδον τῆς Γερμανικῆς κατοχῆς ἡ Μονὴ βρέθηκε στὸ ἐπίκεντρο τῶν μαχῶν μεταξὺ Ἑλλήνων πατριωτῶν καὶ Γερμανῶν κατακτητῶν, ἐπειδὴ ἦταν κέντρο ἐθνικῆς ἀντιστάσεως. Γι' αὐτὸ οἱ Ναζὶ προσπάθησαν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας νὰ τὴν βομβαρδίσουν, εὐτυχῶς, χωρὶς ἀποτέλεσμα. Ὅμως ἡ ὀργὴν τοὺς ἦταν τέτοια ποῦ τὴν παραμονὴν τῆς ἐορτῆς τοῦ Ἁγίου Σεραφεῖμ, 3 Δεκεμβρίου 1943, ἔρχονται σ' αὐτὴ καὶ τὴν παραδίδουν σὺν φλόγῃ, ἀφοῦ προηγουμένως δολοφονοῦν στὴν εἴσοδον τοῦ Καθολικοῦ τὸν κηπουρὸν τῆς Μονῆς, ὀνόματι Ἀντώνιον. Ὁ Ἀντώνιος εἶχε μείνει φύλακας στὴ Μονὴ μιᾶς καὶ ὁ Ἡγούμενος μὲ τοὺς πατέρας εἶχαν πάρει ὅσα κειμήλια μποροῦσαν καὶ ἔφυγαν γιὰ νὰ τὰ σώσουν ἀπὸ τὴν καταστροφὴν.

Τὸ μένος τῶν Γερμανῶν ἦταν τέτοιον ὥστε, ἔβαλαν φωτιὰ καὶ μέσα στὸ Καθολικόν, ρίχνοντας στὴν πυρὰ στασίδια, εἰκόνες, χειρόγραφα καὶ ἄλλα κειμήλια τῆς Μονῆς.

Μεταξὺ ὅλων αὐτῶν ἔριξαν στὴν πυρὰ καὶ τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς «Παμμακαρίστου» τοῦ τέμπλου, ἡ ὁποία σώθηκε ἐκ θαύματος, ἀφοῦ ἡ μόνη φθορὰ ποῦ ὑπέστη ἦταν τὸ «φούσκωμα» τοῦ χρυσοῦ ἐπικαλύμματος .

Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ἐμφυλίου, τὸ Μοναστήρι καὶ πάλι βρίσκεται στὸ ἐπίκεντρο τῶν συγκρούσεων μὲ ἀποτέλεσμα τὴ φυγὴ τῶν μοναχῶν. Μετὰ τὸ τέλος τῆς δραματικῆς ἐκείνης περιόδου ἐπανέρχεται ὁ Ἡγούμενος Ἀρχιμ. Ἰάκωβος Κουτρούμπας καὶ λίγοι μοναχοί, ἀλλὰ σιγὰ – σιγὰ ἡ ἀδελφότητα διαλύεται καὶ μένει μόνος ὁ Ἡγούμενος, μετὰ τὸν θάνατο τοῦ ὁποίου, τὸ 1967, κλείνει μία σημαντικὴ ἱστορικὴ περίοδος τῆς Μονῆς. Ἀπὸ τότε μέχρι καὶ τὰ τελευταία χρόνια ἡ Μονὴ περνάει καὶ πάλι διάφορες περιπέτειες.

Σήμερα στὴν Ἱερὰ Μονὴ εἶναι ἐγκατεστημένη ἀδελφότητα μοναχῶν, ἡ ὁποία μὲ τὴν κατὰ Θεὸ ἄσκηση, τὴν παροχὴ φιλοξενίας στοὺς προσκυνητὲς καὶ τὴν φροντίδα ἀναστηλώσεώς της, αἰσιοδοξεῖ νὰ τῆς ξαναδώσει τὴν παλαιὰ της αἵγλη καὶ νὰ τὴν καταστήσει ἓνα πνευματικὸ φάρο τῆς Θεσσαλίας, τῆς πατρίδος μας καὶ τῆς ὀρθοδοξίας γενικότερα.

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ πανηγυρίζει στὶς 8 Σεπτεμβρίου, τὸ Γενέσιον τῆς Θεοτόκου, στὸ ὁποῖο εἶναι ἀφιερωμένο τὸ Καθολικὸ της καὶ στὶς 4 Δεκεμβρίου, στὴ μνήμη τοῦ Ἀγίου Σεραφεῖμ, Ἀρχιεπισκόπου Φαναρίου καὶ Νεοχωρίου τοῦ Θαυματουργοῦ, τοῦ ὁποίου ἡ Ἁγία του Κάρα φυλάσσετε στὴν Ἱερὰ Μονή.

Πρόσβαση στὴν Ἱερὰ Μονή

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Κορώνης βρίσκεται πάνω ἀπὸ τὸ χωριὸ Μοσχάτο καὶ ἀπέχει 17 χλμ. ἀπὸ τὴν πόλη τῆς Καρδίτσας. Φτάνοντας κάποιος στὴν Πόλη τῆς Καρδίτσας ἀκολουθεῖ τὶς πινακίδες γιὰ τὸ Νοσοκομεῖο, ὅπου θὰ βγεῖ στὴν Δυτικὴ πλευρὰ τῆς πόλεως. Ἐκεῖ θὰ ἀφήσει τὸ Νοσοκομεῖο στὸ ἄριστερό του χέρι καὶ στὰ 8 χλμ. θὰ φτάσει στὸ χωριὸ Μητρόπολη, ὅπου στὸν πρῶτο κόμβο ποὺ θὰ συναντήσῃ θὰ κάνει ἄριστερὰ ἀκολουθώντας τὶς πινακίδες γιὰ χωριὸ Μοσχάτο καὶ Μονὴ Κορώνης. Στὰ 5 χλμ. ἀπὸ τὴ Μητρόπολη συναντᾷ τὸ χωριὸ Μοσχάτο καὶ ἀπὸ ἐκεῖ συνεχίζει μίαν διαδρομὴ 4 χλμ. ὅπου φτάνει στὴν Ἱερὰ Μονὴ Κορώνης.